

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i (...) w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Król-Szymielewicz

Protokolant: Justyna Bednarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2019 r. we W.

sprawy z odwołania I. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 21.11.2017r., nr (...);

z dnia 31.01.2018 r., nr (...)

o zasiłek chorobowy

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 21.11.2017 r. w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej I. L. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01.09.2017 r. do dnia 12.09.2017 r.;

II. oddala odwołanie ubezpieczonej od zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 31.01.2018 r.;

III. zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a dalej idący wniosek o zwrot tych kosztów oddala;

IV. zalicza koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21.11.2017r., znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 1 ust.1 i art. 6 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił ubezpieczonej I. L. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 01.09.2017r. do 12.09.2017r.

Nadto kolejną decyzją, z dnia 31.01.2018r. znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., także działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 1 ust.1 i art. 6 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił ubezpieczonej I. L. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 09.01.2018r. do 29.01.2018r.

W uzasadnieniu obu w/w decyzji, organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 1 ust.1 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity - Dz. U. z

2017r. poz. 1368 ze zm.), świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą przysługują osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 300 i 303).

Z kolei w myśl art. 6 ust.1 tej ustawy, zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Organ rentowy podniósł, że w myśl art. 6 ust. 18a i art. 12 ust.1 cyt. ustawy, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9 osoby fizyczne, które na obszarze RP są funkcjonariuszami (...)Skarbowej. Natomiast osoby te, na mocy art. 11 ust.1 nie podlegają z tego tytułu ubezpieczeniu chorobowemu ani na zasadzie dobrowolności ani obowiązkowo.

Ponadto ZUS podał, że ubezpieczona w okresie od 15.03.1999r. do 28.02.2017r. pełniła służbę w charakterze funkcjonariusza celnego w Izbie Celnej we W., zaś w okresie od 01.03.2017r. do 31.08.2017r. pełniła służbę w charakterze funkcjonariusza służby celno-skarbowej w Izbie Administracji Skarbowej we W..

Wskazał, że łącznie w okresie od 24.05.2017r. do 29.01.2018r. ubezpieczona była niezdolna do pracy. Odwołująca się złożyła wnioski o wypłatę zasiłku chorobowego za łączny okres od 01.09.2017r. do 29.01.2018r. po zakończeniu służby, z tym, że w/w decyzje dotyczą okresów zasiłkowych: od 01.09.2017r. do 12.09.2017r. i od 09.01.2018r. do 29.01.2018r.

Mając na uwadze powyższe, organ rentowy zarzucił, że ponieważ zgodnie z obowiązującymi przepisami, w okresie wykonywania służby celnej odwołująca się nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu, nie przysługuje jej prawo do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu pełnienia służby.

Ubezpieczona I. L. złożyła odwołania od w/w decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wnosząc o ich zmianę i przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01.09.2017r. do dnia 12.09.2017r. i od dnia 09.01.2018r. do dnia 29.01.2018r.

Przy czym odwołanie od pierwszej z wymienionych decyzji, z dnia 21.11.2017r. ubezpieczona złożyła z uchybieniem ustawowego terminu.

W uzasadnieniu odwołań od zaskarżonych decyzji, odwołująca się wyjaśniła, iż była funkcjonariuszem (...)Skarbowej w Izbie Administracji Skarbowej we W.. Jej stosunek służbowy wygasł z dniem 31.08.2017r. na podstawie art. 170 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16.11.2016r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016r., poz. 1948 ze zm.). Wskazała, że wygaśnięcie stosunku służbowego nastąpiło w trakcie jej niezdolności do służby – w okresie zwolnienia lekarskiego, trwającego nieprzerwanie od 24.05.2017r. do chwili obecnej. Wskazując na treść art. 67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej odwołująca się zarzuciła, że obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo.

Nadto podniosła, iż wadliwa jest interpretacja przepisów wskazanych w zaskarżonych decyzjach, bowiem ustawa z dnia 16.11.2016r. o Krajowej Administracji Skarbowej w art. 182 przewiduje instytucję wygaśnięcia stosunku służbowego w przypadku śmierci funkcjonariusza lub w przypadku niezgłoszenia się funkcjonariusza do służby w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji o uchyleniu decyzji o zwolnieniu ze służby, stwierdzeniu jej nieważności lub prawomocnego orzeczenia wyroku Sądu uchylającego decyzję o zwolnieniu ze służby lub orzeczenie dyscyplinarne o wydaleniu ze służby. Wskazała, iż są to sytuacje, w których zwolniony funkcjonariusz nie jest pozbawiony środków do życia, a jeżeli jest, to z własnej winy.

Podniosła, że biorąc pod uwagę zapis art. 170 ust. 3 ustawy - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, treść art. 180 ust. 1 pkt 5 oraz art. 181 ust. 2 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, należy przyjąć - stosując wykładnię systemową - że powinna korzystać z ochrony socjalnej, tj. zasiłku chorobowego przez 12 miesięcy od zaprzestania służby z powodu choroby, tj. od 24.05.2017r. do 24.05.2018r.

Podkreśliła jednocześnie, iż powyższy pogląd potwierdza wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05.08.2014r. (sygn. akt I UK 5/14) oraz z dnia 13.06.2013r. (sygn. akt I UK 19/13).

W odpowiedzi na odwołania ubezpieczonej, organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. wniósł o odrzucenie odwołania od pierwszej z zaskarżonych w niniejszym postępowaniu decyzji, z dnia 21.11.2017r., z uwagi na uchybienie ustawowemu terminowi do jego złożenia - ewentualnie o jego oddalenie oraz o oddalenie odwołania od drugiej z zaskarżonych decyzji, z dnia 31.01.2018r., z uwagi na brak podstaw prawnych do uwzględnienia odwołań.

W uzasadnieniu swojego stanowiska w sprawie organ rentowy powołując się na treść art. 1 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. jedn. Dz. U. z 2017r., poz. 1368) a także na art. 6 ust. 18a, art. 12 ust. 1 i art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t. jedn. Dz. U. z 2017r., poz. 1778) podał, że ubezpieczona w okresie od 15.03.1999r. do 28.02.2017r. pełniła służbę w charakterze funkcjonariusza celnego w Izbie Celnej we W..

Z kolei w okresie od 01.03.2017r. do 31.08.2017r. pełniła służbę w charakterze funkcjonariusza służby celno-skarbowej w Izbie Administracji Skarbowej we W..

Organ rentowy wskazał, że łącznie w okresie od 24.05.2017r. do 29.01.2018r. ubezpieczona była niezdolna do pracy. Odwołująca się złożyła wnioski o wypłatę zasiłku chorobowego za łączny okres od 01.09.2017r. do 29.01.2018r. po zakończeniu służby.

W niniejszym postępowaniu zaskarżone decyzje dotyczą okresów zasiłkowych: od 01.09.2017r. do 12.09.2017r. i od 09.01.2018r. do 29.01.2018r.

Zdaniem organu rentowego, skoro odwołująca się w okresie wykonywania służby celnej nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu, to wydane decyzje są prawidłowe, gdyż nie była ona osobą ubezpieczoną.

Na rozprawie w dniu 18.04.2019 r. (k.66) pełnomocnik ubezpieczonej złożył wniosek o zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrot kosztów dojazdu z W. do tut. Sądu we Wrocławiu w wysokości: 169 zł – za dojazdy na rozprawę w dniu 15.11.2018r., 195 zł – za dojazdy na rozprawę w dniu 18.04.2019r.

Sąd z urzędu ustalił, iż z odwołania ubezpieczonej I. L. w tut. Sądzie toczy się ponadto postępowanie pod **sygn. akt IV U 757/17** dotyczące czterech innych decyzji, w których organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za łączny okres od 13.09.2017r. do 24.11.2017r.

Z uwagi na w/w postępowanie sądowe, postępowanie w rozpoznawanej sprawie postanowieniem Sądu z dnia 15.11.2018r. zostało zawieszona do czasu zakończenia powyżej wymienionej sprawy (k.38).

Postępowanie w sprawie sygn. akt IV U 757/17 zostało zakończone prawomocnym wyrokiem tut. Sądu z dnia 13.09.2018r., od którego apelacja ZUS została oddalona i którym to wyrokiem tut. Sąd zmienił zaskarżone w owym postępowaniu decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej I. L. prawo do zasiłku chorobowego za łączny okres od 13.09.2017r. do 24.11.2017r.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona I. L. w okresie od dnia 15.03.1999r. do dnia 28.02.2017r. pełniła służbę w charakterze funkcjonariusza celnego w Izbie Celnej we W.. Z kolei w okresie od 01.03.2017r. do 31.08.2017r. pełniła służbę w charakterze funkcjonariusza (...)Skarbowej w Izbie Administracji Skarbowej we W..

W dniu wygaśnięcia jej służby, tj. 31.08.2017r. ubezpieczona zajmowała stanowisko specjalisty Służby Celnej i posiadała stopień służbowy rachmistrza celnego.

Stosunek służbowy ubezpieczonej ustał w wyniku wygaśnięcia, na podstawie art. 170 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16.11.2016r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016r., poz. 1948 ze zm.), w myśl którego: „Stosunki pracy osób zatrudnionych w jednostkach Krajowej Administracji Skarbowej, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2, 3 i 6 ustawy, o której mowa w art. 1 (tj. Ustawy o KAS), oraz stosunki służbowe osób pełniących służbę w jednostkach KAS, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1, 2, 3 i 6 ustawy, o której mowa w art. 1, wygasają z dniem 31 sierpnia 2017 r., jeżeli osoby te w terminie do dnia 31 maja 2017 r., nie otrzymają pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby.”

Jako funkcjonariusz celny ubezpieczona nie była zgłoszona do ubezpieczenia chorobowego.

Bezpośrednio przed zwolnieniem ze służby oraz po zwolnieniu ze służby, ubezpieczona przebywała nieprzerwanie, od dnia 24.05.2017r. do dnia 20.02.2018r. na zwolnieniu lekarskim.

Za okres zwolnienia lekarskiego przypadającego do dnia 31.08.2017r. ubezpieczona otrzymała świadczenie chorobowe wypłacone jej przez Izbę Administracji Skarbowej we W..

Zaś za okres zwolnień lekarskich po wygaśnięciu stosunku służbowego, tj. po dniu 31.08.2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił I. L. wypłaty zasiłku chorobowego, zarzucając, że ponieważ zgodnie z obowiązującymi przepisami, w okresie wykonywania służby celnej odwołująca się nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu, to nie przysługuje jej prawo do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu pełnienia służby.

W tym, m.in. decyzją z dnia 21.11.2017r., znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., odmówił ubezpieczonej I. L. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 01.09.2017r. do 12.09.2017r.

Kolejną decyzją, z dnia 31.01.2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., odmówił ubezpieczonej I. L. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 09.01.2018r. do 29.01.2018r.

Ponadto z odwołania ubezpieczonej I. L. w tut. Sądzie toczyło się postępowanie pod sygn. akt IV U 757/17 dotyczące czterech innych decyzji, w których organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za łączny okres od 13.09.2017r. do 24.11.2017r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 13.09.2018r., sygn. akt IV U 757/17 zmienił zaskarżone w tym postępowaniu decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej I. L. prawo do zasiłku chorobowego za łączny okres od 13.09.2017r. do 24.11.2017r.

W uzasadnieniu swego orzeczenia tut. Sąd wskazał, że choć przepis art. 11 ust. 1 i 2 ustawy systemowej nie wymienia celników wśród osób podlegających obligatoryjnie lub fakultatywnie (na swój wniosek) ubezpieczeniu chorobowemu, to jednak z art. 13 pkt 12 ustawy systemowej wynikało, że obowiązkowo ubezpieczeni emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają funkcjonariusze Służby Celnej od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby. Dosłowne zatem odczytywanie treści tego ostatniego przepisu prowadzi do uznania, że celnicy podlegają jednak obligatoryjnie również ubezpieczeniu chorobowemu.

T.. Sąd podniósł, iż sporne zagadnienie było już przedmiotem analizy Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 18.10.2013r. wskazał, że ocena przysługiwania funkcjonariuszowi Służby Celnej (obecnie Administracji Celnej) prawa do zasiłku chorobowego po zwolnieniu ze służby powinna być dokonywana z uwzględnieniem zasady równego traktowania ubezpieczonych (art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej w związku z art. 2a, 11 i 13 pkt 12 ustawy systemowej). Ponieważ zasiłek chorobowy wypłacany po ustaniu ubezpieczenia jest świadczeniem o charakterze wyjątkowym, udzielanym po ustaniu okresu ubezpieczenia i bez ekwiwalentu w składce na ubezpieczenie chorobowe, przysługującym z tytułu spełnienia się ryzyka określonego ogólnie jako „niezdolność do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia”, to należy rozważyć, czy dopuszczalna jest taka wykładnia art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej w związku z art. 13 pkt 12 ustawy systemowej, iż funkcjonariusz Służby Celnej (obecnie Administracji Skarbowej) może nabyć prawo do

zasiłku chorobowego po zakończeniu służby, jeżeli niezdolność do jej wykonywania powstała przed jej zakończeniem, nie doszło do przekroczenia okresu zasiłkowego wymienionego w art. 8 ustawy zasiłkowej i nie wystąpiły okoliczności negatywne – opisane w art. 12 – 17 ustawy zasiłkowej.

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu swego wyroku w sprawie sygn. akt IV U 757/17 wskazał również, iż wprawdzie w ustawie o Służbie Celnej unormowano uprawnienia celników związane z niezdolnością do pracy na skutek choroby zasadniczo w sposób bardziej korzystny w porównaniu do pracowników; a co dotyczy np. długości otrzymywania uposażenia za okres choroby (w myśl art. 105 pkt 6 ustawy o Służbie Celnej funkcjonariusza można zwolnić ze służby w przypadku nieobecności w służbie z powodu choroby trwającej dłużej niż rok), to jednak ustawa o Służbie Celnej nie reguluje sytuacji celnika, który stał się niezdolny do służby, jeżeli niezdolność do pracy z tej przyczyny trwa nadal po zwolnieniu ze służby, a stał się on niezdolny do służby w krótkim okresie przed jej zakończeniem - jak to zdarzyło się w rozpoznawanej sprawie.

Sąd zważył, iż pragmatyki służbowe nie powinny regulować kwestii świadczeń z tytułu choroby poniżej standardu, wyznaczonego przez ustawę z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Brak unormowania spornej kwestii w ustawie o Służbie Celnej mógł być determinowany poglądem o komplementarnej regulacji zawartej w ustawie zasiłkowej.

Zaś ratio legis uregulowania z art. 7 ustawy zasiłkowej jest zabezpieczenie materialne pracownika na wypadek czasowej przeszkody w podjęciu nowego zatrudnienia, ujmowane również jako zabezpieczenie pracownika przed utratą zarobków na wypadek przemijających przeszkód w ich zdobywaniu, wywołanych chorobą. Unormowanie to ma więc charakter gwarancyjny, ochronny, zabezpieczający środki utrzymania ubezpieczonego i jego rodziny na czas uniemożliwiający wyszukanie nowego źródła dochodu. Prawo do tego świadczenia dyktowane jest koniecznością ochrony wytworzonej przez chorobę przerwy w pracy (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18.04.1996 r., II UZP 23/95, OSNAPiUS 1996, nr 24, poz. 376). W przepisie art. 7 ustawy zasiłkowej ustawodawca wyróżnił sytuacje nadające się do ochrony ze względów społecznych i uznał, że - poza wypadkami opisanymi w art. 12 oraz 15-16 ustawy - prawa do zasiłku nie można nabyć w okolicznościach opisanych w art. 13, jako niewymagających tej ochrony (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/01).

W ocenie Sądu Rejonowego dopuszczalna jest zatem taka wykładnia przepisu art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej w związku z art. 13 pkt 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, iż funkcjonariusz Służby Celnej może nabyć prawo do zasiłku chorobowego po zakończeniu służby, jeżeli niezdolność do jej wykonywania powstała w okresie przed jej zakończeniem, nie doszło do przekroczenia okresu zasiłkowego wymienionego w art. 8 ustawy zasiłkowej i nie wystąpiły okoliczności negatywne, opisane w art. 12 - 17 ustawy. Dodatkowym argumentem przemawiającym za taką wykładnią jest fakt braku możliwości nawiązania przez chorego celnika nowego stosunku pracy, podjęcia działalności gospodarczej lub otrzymania zasiłku dla bezrobotnych.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 24.01.2019r., sygn. akt VIII Ua 111/18 oddalił apelację organu rentowego od w/w wyroku tut. Sądu Rejonowego z dnia 13.09.2018r., w całości podzielając pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu I-wszej instancji.

Dowód: - akta sprawy tut. Sądu sygn. IV U 757/17, a w nich wyrok z dnia 13.09.2018r. wraz z uzasadnieniem i wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 24.01.2019r., sygn. akt VIII Ua 111/18 wraz z uzasadnieniem;

- przesłuchanie ubezpieczonej k.66.

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego, Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej I. L. od pierwszej z decyzji ZUS zaskarżonych w niniejszym postępowaniu, tj. od decyzji z dnia 21.11.2017r., dotyczącej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 01.09.2017r. do 12.09.2017r. jako uzasadnione, podlegało w całości uwzględnieniu.

Wprawdzie organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie od tej decyzji wniósł o jego odrzucenie z uwagi na uchybienie przez odwołującą się ustawowemu terminowi do złożenia odwołania, to jednak Sąd, biorąc za podstawę przepis art. 477⁹ § 3 k.p.c., postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 18.04.2019r. przywrócił ubezpieczonej termin do złożenia tego odwołania, uznając, że przekroczenie terminu nie było nadmierne. Ponadto z uwagi na doręczanie przez organ rentowy decyzji listami zwykłymi a nie poleconymi, niemożliwe było ustalenie właściwej daty doręczenia ubezpieczonej zaskarżonej decyzji z dnia 21.11.2017r.

Wskazać należy, iż w rozpoznawanej sprawie prejudykat dla Sądu stanowił prawomocny już wyrok tut. Sądu z dnia 13.09.2018r. sygn. akt IV U 757/17, w którym tut. Sąd Rejonowy przyznał ubezpieczonej I. L. prawo do zasiłku chorobowego za łączny okres od 13.09.2017r. do 24.11.2017r.

Jak już wskazano powyżej, w uzasadnieniu swego wyroku z dnia 13.09.2018r., sygn. akt IV U 757/17, Sąd Rejonowy zważył, iż dopuszczalna jest taka wykładnia przepisu art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej w związku z art. 13 pkt 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, iż funkcjonariusz Służby Celnej może nabyć prawo do zasiłku chorobowego po zakończeniu służby, jeżeli niezdolność do jej wykonywania powstała w okresie przed jej zakończeniem, nie doszło do przekroczenia okresu zasiłkowego wymienionego w art. 8 ustawy zasiłkowej i nie wystąpiły okoliczności negatywne, opisane w art. 12 - 17 ustawy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, a które tut. Sąd w pełni aprobuje i podziela, wskazać należy, iż ubezpieczonej I. L. należało przyznać prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01.09.2017r. do dnia 12.09.2017r., a zatem za okres zasiłkowy objęty pierwszą z zaskarżonych decyzji, z dnia 21.11.2017r.

Bowiem okres zasiłkowy od dnia 01.09.2017r. do dnia 12.09.2017r. zaistniał po zakończeniu służby przez ubezpieczoną w dacie 31.08.2017r., niezdolność do wykonywania służby powstała w okresie przed jej zakończeniem (24.05.2017r.), nie doszło do przekroczenia okresu zasiłkowego wymienionego w art. 8 ustawy zasiłkowej i nie wystąpiły okoliczności negatywne, opisane w art. 12 - 17 ustawy.

Stąd też Sąd na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 21.11.2017r. i przyznał ubezpieczonej prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01.09.2017r. do dnia 12.09.2017r.

Zgodnie z przepisem art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.jedn. Dz.U. z 2014r., poz. 159 ze zm.), zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2, nie dłużej jednak niż przez okres 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Nadto jak stanowi art. 9 cyt. ustawy, do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2, a nadto okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Jak wynika z bezspornych okoliczności niniejszej sprawy, bezpośrednio przed zwolnieniem ze służby oraz po zwolnieniu ze służby, ubezpieczona przebywała nieprzerwanie, od dnia 24.05.2017r. do dnia 20.02.2018r. na zwolnieniu lekarskim.

Zatem okres zasiłkowy 182 dni, o którym stanowi przepis art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, rozpoczął swój bieg w dniu 24.05.2017r. – a zakończył się z dniem 21.11.2017r.

W tej sytuacji nie było podstaw prawnych do przyznania odwołującej się I. L. prawa do zasiłku chorobowego za okres objęty drugą z zaskarżonych decyzji, z dnia 31.01.2018r., tj. za okres od 09.01.2018r. do 29.01.2018r., bowiem z

dniem 21.11.2017r. ubezpieczona wyczerpała pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni (jakkolwiek Sąd Rejonowy w wyroku z dnia 13.09.2018r. ogółem ostatecznie przyznał ubezpieczonej prawo do zasiłku chorobowego za okres do dnia 24.11.2017r.).

Wprawdzie, w ustawie o Służbie Celnej unormowano uprawnienia celników związane z niezdolnością do pracy na skutek choroby zasadniczo w sposób bardziej korzystny w porównaniu do pracowników; a co dotyczyło np. długości otrzymywania uposażenia za okres choroby (w myśl art. 105 pkt. 6 ustawy o Służbie Celnej, funkcjonariusza można zwolnić ze służby w przypadku nieobecności w służbie z powodu choroby trwającej dłużej niż rok), to jednak pamiętać należy o tym, iż z tego powodu, że ustawa ta nie regulowała sytuacji, w jakiej znalazła się odwołująca się w niniejszej sprawie, to zastosowanie w tej sprawie znajdują przepisy „ogólnie” obowiązującego prawa ubezpieczeń społecznych dotyczące pracowników, tj. przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa - ze wszystkimi tego konsekwencjami, również w zakresie długości trwania okresu zasiłkowego.

Bowiem ustawa o Służbie Celnej nie regulowała sytuacji celnika, który stał się niezdolny do służby przed jej zakończeniem, jeżeli niezdolność ta trwała nadal po zwolnieniu ze służby, a jak to miało miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Zwrócił na to uwagę Sąd Rejonowy rozpoznający sprawę sygn. akt IV U 757/17, wskazując, iż: „funkcjonariusz Służby Celnej może nabyć prawo do zasiłku chorobowego po zakończeniu służby, jeżeli niezdolność do jej wykonywania powstała w okresie przed jej zakończeniem, nie doszło do przekroczenia okresu zasiłkowego wymienionego w art. 8 ustawy zasiłkowej i nie wystąpiły okoliczności negatywne, opisane w art. 12 - 17 tej ustawy.”

Wobec powyższego, w konsekwencji tego, że ubezpieczona z dniem 21.11.2017r. wyczerpała pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni, to Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w pkt. II-gim sentencji wyroku oddalił odwołanie ubezpieczonej od decyzji z dnia 31.01.2018r., dotyczącej okresu zasiłkowego od 09.01.2018r. do 29.01.2018r., jako nieuzasadnione.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego zawarte w punkcie III-cim sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W myśl art. 98 § 3 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony. A zatem w niniejszej sprawie do kosztów poniesionych przez ubezpieczoną należy zaliczyć wynagrodzenie reprezentującego ją pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym, które zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, wynosiło 180zł.

W ocenie Sądu brak było natomiast podstaw do uznania jako niezbędne koszty procesu kosztów dojazdu pełnomocnika ubezpieczonej do Sądu – w tym zwłaszcza poprzez wykorzystanie środka transportu lotniczego, bowiem przedmiot i stopień skomplikowania sprawy nie wymagał osobistego uczestnictwa pełnomocnika w rozprawach. Nadto tylko i wyłącznie na skutek wyboru ubezpieczonej - ustanowienia pełnomocnika, który nie wykonuje zawodu w siedzibie Sądu rozpoznającego sprawę, powstała konieczność jego dojazdu z W. do siedziby tut. Sądu. Koszt ten nie był jednak wydatkiem „niezbędnym” ale wynikającym jedynie z decyzji strony postępowania i jako taki nie mieści się – w ocenie Sądu – w dyspozycji art. 98 § 1 k.p.c. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18.07.2012r., III CZP 33/12, OSNC 2013, nr 2, poz. 14).

W pkt. IV-tym sentencji wyroku Sąd zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, gdyż zarówno ubezpieczona jak i organ rentowy, z mocy prawa zwolnieni byli od obowiązku ich poniesienia – na podstawie art. 94 i art. 96 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398).

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.